

ŠIAURĖS ATLANTO PAKTAS
Vašingtonas, 1949 balandžio 4

Šio pakto šalys vėl patvirtina savo ištikimybę Jungtinių Tautų Chartijos tikslams bei principams ir siekį gyventi taikoje su visomis tautomis ir vyriausybėmis.

Šalys yra pasiryžusios ginti laisvę, savo tautų bendrą paveldą ir civilizaciją, vadovaujantis demokratijos, individo laisvės ir įstatymo viršenybės principais. Šalys siekia remti stabilumą ir gerovę Šiaurės Atlanto regione.

Šalys yra pasiryžusios vienyti savo pastangas kolektyvinei gynybai ir taikos bei saugumo išsaugojimui. Todėl jos susitaria dėl šio Šiaurės Atlanto Pakto.

1 SKYRIUS

Sior Triondelagas, Norvegija
Trečiadienis

Aukštų pušų šakos linko nuo ledo. Lūžinėjant jų traškesys aidėjo miške tarsi šūviai.

Pasigirdus kiekvienam pykštelėjimui maža Norvegijos policijos saugumo tarnybos kovos su terorizmu komanda stabtelėdavo ir sustingdavo vietoje.

Prabėgdavo sekundės – kartais net ištisos minutės – kol jie vėl pasijusdavo saugūs judėti toliau.

Niekas nesitikėjo, kad audra bus tokia atšiauri. Ledas padengė viską, ir dėl jo tapo beveik neįmanoma žengti šlaitu.

Keli komandos nariai norėjo palaukti, bet jų vadas įsakė judėti pirmyn. Išpuolis turėjo įvykti šįvakar.

Grupei remti buvo paskirtas Norvegijos kariuomenės specialiosios komandos kontingentas. Jų vadui taip pat nekėlė susižavėjimo poreikis smogti objektui esant tokioms sąlygoms, bet peržiūrėjęs žvalgybinius duomenis jis padarė tokią pačią išvadą.

Du pašaliečiai, paskutinę minutę atsiųsti iš NATO štabo ir Norvegijos vyriausybės prievarta įtraukti į komandą, neturėjo teisės balsuoti. Nors amerikietis atrodė pats pajėgus susidoroti su užduotimi, ir tikriausiai taip yra daug kartų padaręs, komandos nariai nieko nei apie jį, nei apie kartu su juo atvykusią moterį nežinojo. Todėl pora iš NATO štabo taip pat negavo ir ginklų. Nė vienas iš norvegų nenorėjo sulaukti šūvio į nugarą.

Turėdami koduotus radijo siųstuvus su ausinėmis komandos nariai palaikė ryšį vienas su kitu ir su policijos saugumo tarnybos operacijų centru. Jie buvo užsidėję naujausius panoraminius naktinio matymo akinius ir buvo ginkluoti įvairiausiais ginklais, pradedant šautuvais

„H&K 416“ bei „MP5“ ir baigiant taktiniais pistoletais „Glock 17“ bei „USP“. Tai buvo viena geriausiai aprūpintų ir apmokytų komandų, kurią šalis kada nors yra panaudojusi kovos su terorizmu operacijoje.

Jų objektas buvo nuošalioje, tankiai miškais apaugusioje vietoje stovintis namelis. Jis buvo su ilgu, žolėmis apžėlusiu stogu su kyšančiu lenktu juodu metaliniu kaminu. Lauke matėsi visai žiemai sukrauta priskaldytų malkų krūva.

Net jei oras nebūtų toks blogas, įprastinis bepilotis skraidymo aparatas nieko negelbėtų. Medžiai augo labai tankiai, stūgavo nuožmus vėjas, tad čia negalėjo skristi nano technologijų dronai, kokius turėjo kariuomenės specialioji komanda. Grupei neliko nieko kita kaip veikti aklai.

Komandoms iš lėto braunantis per mišką sniego ir ledo gūšiai talžė vyrus tarsi stiklo šukės.

Paskutiniai penki šimtai metrų buvo sunkiausi. Namelis buvo pastatytas plačioje dauboje. Leisdamiesi žemyn keli komandos nariai parkrito, kai kurie jų – ne sykį.

Dėl tankių medžių kariuomenės specialiosios komandos snaiperiai neturėjo kur įsikurti. Nebuvo atviros ugnies linijos, tad snaiperiai buvo priversti prisitarti prie namelio arčiau nei norėjo. Vis labiau ėmė rodytis, kad ši operacija – klaida.

Nepaisant visus apėmusio nerimo, policijos saugumo tarnybos vadas įsakė judėti pirmyn.

Už trijų šimtų metrų nuo namelio vyrai pastebėjo šviesą, sklindančią pro langinėmis užšautus langus.

Už dviejų šimtų metrų jie užuodė iš kamino rūkstančius dūmus.

Likus šimtui metrų iki tikslo buvo duotas ženklas sustoti. Niekas nė nekrustelėjo.

Kažkas buvo ne taip. Tą pajuto visi. Širdys ėmė plakti smarkiau. Vyrai tvirčiau suspaudė ginklus.

Ir tada kilo tikras pragaras.

2 SKYRIUS

Nugriaudėjo sprogimų virtinė, ir pasklidę aštrūs šrapneliai išdraskė besiartinančių kovotojų su teroristais kūnus.

Kai pradėjo sproginėti užtaisai, paslėpti medžiuose juosmens lygyje, Harvatas parvertė kolegę ant žemės ir užgriuvo ant jos.

– Negaliu kvėpuoti!

– Gulėkite ir nejudėkite, – paliepė jis.

Tai, kad jiedu buvo kolonos gale, suteikė šiokį tokį pranašumą. Greita Harvato reakcija abiem išgelbėjo gyvybę.

Kitiems komandos nariams laimė nenusišypsojo. Visur telkšojo kraujas ir mėtėsi kūno dalys.

Kai sprogimai liovėsi, tie, kas pajėgė, nuropojo į priedangą paskui save tempdami sužeistus komandos draugus. Žuvusieji liko gulėti.

Harvatui teko tarnauti JAV karinio jūrų laivyno „ruoniuose“, tad jis žinojo, kas įvyks netrukus. Laiko buvo nedaug. Nusiritęs nuo kolegės jis skubiai patikrino, ar ji nesužalota.

– Ar jūs nesužeista?

Monika Jasinska papurtė galvą.

Išsitraukęs pistoletą „Sig Sauer“, kurį buvo paslėpęs po striuke su gobtuvu, jis parodė į uolos atbrailą, už kurios pasislėpė du policijos saugumo tarnybos agentai.

– Aš jus pridengsiu, – paaiškino. – Bėkite. Dabar.

Jasinska sutrikusi pažvelgė į pistoletą, paskui į Harvatą. Jos galvoje kirbėjo daugybė klausimų. Svarbiausias jų – iš kur atsirado ginklas ir kam, po velnių, tarnauja šis vyrukas. Tačiau klausinėti nebuvo kada. Pakilusi ji nubėgo kiek kojos neša.

Kai moteris saugiai pasislėpė už uolos, Harvatas nubėgo pas ją.

Abiejų norvegų būklė buvo sunki. Vienas jų labai kraujavo, ir ant apledėjusios žemės susidarė kraujo klanas. Pagriebęs ant vyro krūtinės pritvirtintą turniketą Harvatas numetė jį Jasinskai.

– Pridėkite čia, – paaiškino parodydamas kurioje vietoje reikia užspausti vyro nuplėštą koją.

Tada paėmė sužeistojo šautuvą ir paklausė kito agento:

– Ar esi pajėgus kovoti?

Nors vyro kairė ranka atrodė taip, tarsi ji būtų dideliu greičiu vilkta per žvyrkelį, šis linktelėjo, bet veidas persikreipė iš skausmo nuo sužalojimų.

Vos tik Harvatas spėjo paklausti, kai iš namelio atsklido automatų šūviai.

Kulkos varpė medžius ir akėjo žemę aplink. Pataikiusios į uolą kulkos atskeldavo didelius akmens luitus.

Harvatui labai nepatiko susišaudymai. Jis per daug jų matė ir tar-naudamas „ruoniuose“, ir dabar, būdamas slaptuoju agentu. Susišaudymas reiškė, kad prarandamas netikėtumo elementas. Harvatas šių susišaudymų nekenė dar labiau ir dėl to, kad su juo besikaunantys vyrukai buvo sužeisti, o blogiečiai yra pasislėpę įtvirtintoje pozicijoje.

Skubiai įsikišęs pistoletą į striukę jis išsitraukė iš ausies ausinę ir paliko ją kadaroti per petį. Ausinėse girdėjosi karštligiški pašnekesiai norvegiškai, ir tai tik didino sumaištį.

Įsitikinęs, kad šautuvas karštas, jis nustatė pusiau automatinį šaudymo režimą ir iškišo galvą iš slaptavietės apsidairyti.

Namelis buvo vienaukštis, su trimis langais vienoje pusėje. Šauliai išmanė savo darbą. Jie sėdėjo viduje, maždaug per metrą pasitraukę nuo langų, tikriausiai atsirėmę į stalus ar kokias nors kitokias atramas. Vadinasi, juos bus labai sunku nukauti. Tačiau dėl to jų ugnies laukas buvo ribotas.

Sutelkęs dėmesį į artimiausią langą Harvatas paleido šūvių seriją. Policijos saugumo tarnybos agentas sužalota ranka padarė tą patį.

Kaipmat buvo atsakyta ugnimi, ir Skotas su norvegu turėjo slėptis už uolos.

Greta esantys norvegų agentai taip pat atidengė ugnį, bet šis atsakas buvo anemiškas. Buvo likę per mažai agentų, kad pajėgtų kovoti. Višiams teko slėptis.

Kai kulkos nustojo varpyti jų priedangą, Harvatas vėl išlindo. Tačiau prieš iššaudamas jis pastebėjo, kad iš kamino ėmė markiau rūkti

dūmai. Buvo deginamos ne tik malkos. Tikriausiai teroristai naikino įkalčius. Harvatas vėl nusitaikė į tą patį langą ir paleido kulku lietu.

Ištuštinęs dėtuvę jis pasilenkė už uolos ir rankos mostu parodė Monikai, kad numestų naują dėtuvę, paimtą iš tvarstomo policijos saugumo tarnybos agento.

Pakeitęs dėtuves Skotas ėmė svarstyti, ką reikėtų veikti, bet jį jau pralenkė kariuomenės specialiosios komandos nariai.

Kitaip nei policijos saugumo tarnyba, kuri buvo tarsi norvegiškas FTB variantas, specialioji komanda buvo karinis padalinys, todėl jos agentai buvo aprūpinti kaip kariai. Jie turėjo kelis granatsvaidžius „M320 H&K“, pritvirtintus prie šautuvų. Kažkas nusprendė, kad metas viską baigti.

Vienas kovotojų atidengė ugnį, o kiti su juo išėjo į atvirą vietą ir paleido granatas į namelį.

Būtų pakakę ir vienos granatos, bet pataikė abi, jos įlėkė pro langus ir viduje paskleidė šrapnelių krušą.

Netrukus pasirodė liepsnos ir pro langus ėmė veržtis tiršti juodi dūmai.

Harvatas negaišo laiko. Įgrūdęs į striukės kišenes papildomas dėtuves jis iš sunkiai sužeisto policijos saugumo tarnybos agento pačiupo terminius žiūronus ir nubėgo namelio link.

Jis išgirdo, kaip už nugaros norvegai šaukia palaukti, kol atvyks pastiprinimas. Laukti nebuvo kada. Nežinia kiek įkalčių jau sunaikinta. Skotas norėjo rasti bent jau tuos, kurie liko.

Slėpdamasis už medžių jis ėmė artintis prie namelio. Pribėgęs prie paradinių durų iškėlė šautuvą ir kirto apledėjusią žemę.

Nusimovęs pirštinę Harvatas uždėjo ranką ant durų rankenos. Ji buvo labai karšta.

Užsimetęs šautuvą ant peties jis pasikėlė naktinio matymo akinius, nusimovė kitą pirštinę ir išsitraukė pistoletą. Kadangi namelis skendėjo liepsnose, naktinio matymo akiniai nebuvo reikalingi, bet labai pravertė terminiai žiūronai.

Įjungęs terminius žiūronus Skotas žengė žingsnį atgal, parengė ginklą ir išspyrė duris.

Plūstelėjus deguoniui liepsnos sustiprėjo, ir jų liežuviai grasinosi paliesti Harvatą, bet jis jau buvo pasitraukęs nuo ugnies. Skotas žinojo, kad už durų laukia kulkos arba liepsnos.

Niekas į Skotą nešaudė, tad jis surizikavo pažvelgti pro terminius žiūronus, nes dūmai matyti pro juos netrukdė. Visur voliojosi žmonių kūnai. Nė vienas nejudėjo.

Harvatas suprato, kad dauguma jų negyvi, juos nukovė granatos. Ugnis būtų prarijusi ir gyvus, ir žuvusius.

Skotas norėjo patekti į vidų, bet dėl karščio pro paradines duris to padaryti nebuvo galima. Tada jis nusprendė pamėginti patekti pro šonines duris.

Susigūžęs jis skubiai pažvelgė už kampo. Jei kažkas tykojo šauti, bus nusitaikęs aukščiau.

Už kampo nieko nebuvo. Tačiau pro atvirą langą rangėsi dūmai. Pridėjęs terminius žiūronus prie akių Harvatas pažvelgė į žemę ir pamatė pėdsakus, vedančius nuo namelio tolyn.

Atsargiai, pasilenkęs, kad neišlįstų virš lango linijos, jis priėjo arčiau ir pažvelgė į vidų. Beveik visas pastatas buvo apimtas liepsnos. Viduje nieko nepavyks rasti, ir atgal nepavyktų ištrūkti smarkiai neapdegus. Kad ir kaip norėjosi paimti įkalčius, mėginti nebuvo verta. Harvatas nusprendė pasekti pėdsakais.

3 SKYRIUS

Kitas daubos šlaitas buvo toks pat pavojingas kaip ir tas, kuriuo anksčiau atvyko Harvatas, Jasinska ir norvegai. „Kiškis“, kurį vaikėsi Harvatas, negalėjo toli pabėgti. Žiūronai rodė, kad pėdsakai vis dar šilti.

Pagal pėdos dydį ir žingsnio plotį Skotas spėjo, kad vyras yra maždaug jo ūgio – metro aštuoniasdešimties, galbūt truputį aukštesnis. Jis kėblino ne itin grakščiai. Pro terminį žiūroną matėsi daugybė vietų, kuriose persekiojamasis susvirduliavo ir parkrito ant žemės. Tačiau kur jis bėgo?

Harvatas buvo pasirengęs. Jis susipažino su teritorija ir įsidėmėjo palydovinius žemėlapius bei nuotraukas. Čia driekėsi senas medžių vilkimo kelias, kuris kirto mišką per maždaug tris kvartalus nuo namelio. Tuoju už kelio buvo apleistas geležinkelis. Tikriausiai tas vyrukas yra kažkur paslėpęs pinigus. Jis turėjo traukti kelio link.

Naudotis žiūronais, kad susektų persekiojamąjį, buvo nepatogu, bet tai – vienintelis būdas aptikti vyro šiluminius pėdsakus. Harvatas sugaišo dar kažkiek laiko nuleisdamas naktinio matymo akinius. Jis iš visų jėgų stengėsi paspartinti žingsnį, bet juo greičiau judėjo, tuo didesnė buvo tikimybė, kad paslys ir smarkiai susitrenks. Harvatas visai nenorėjo prasiskelti kelį, alkūnę ar kaukolę.

Tačiau jis taip pat nenorėjo ir pamesti „kiškį“. Jau daug mėnesių Skotas persekioja šią grupę. Portugalijoje, Ispanijoje, Graikijoje. Persekiojamieji visada būdavo pabėgę nuo jo per tris žingsnius į priekį. Iki šio vakaro.

Dabar Skotas pralenkė persekiojamuosius. Jis atvyko anksčiau nei šie sugebėjo surengti panašų išpuolį. Tiesa, ne viskas susiklostė jo naudai, bet sėkmė pagaliau atsigrėžė.

To pakako. Turint galvoje, kas pastatyta ant kortos, Harvatas sutiks net ir su menkiausiu laimėjimu.

Dar sykį pažvelgęs pro žiūronus jis nusekė pėdsakais, kol šie išnyko už kito posūkio. „Kiškis“ per savo karjerą, matyt, gerai pažinojo mišką. Skotas dvigubai paspartino žingsnį, nors kliudė ledas.

Netrukus jis išvydo persekiojamąjį. Džinsai, žygio batai, striukė su gobtuvu, per petį permesta kuprinė.

Paėmęs šautuvą Harvatas pamėgino nusitaikyti į „kiškį“, bet, nespėjęs paspausti nuleistuko, vyras išnyko.

Užsikrušimas.

Skotas sukiojo šautuvą į kairę ir į dešinę. Nieko nesimatė. Persekiojamasis dingo. Permetęs šautuvą per petį Harvatas vėl paėmė pistoletą, kad viena ranka galėtų naudotis terminiais žiūronais.

Skverbdamasis į medžių tankmę jis toliau sekė šiluminiais pėdsakais. Vis dar buvo slidu, bet čia žemė buvo mažiau apledėjusi ir daugiau užklota sniegu. Nukeliavus penkiasdešimt metrų pasigirdo šūvis.

Harvatas parkrito ant žemės, ir kulka sprogo už jo galvos. „*Kiškis*“ *ginkluotas. Kur jis, po velnių, yra?*

Pažvelgęs pro žiūronus priekyje išvydo laukymę. Joje ryškiai matėsi persekiojamojo objekto, kuris traukė medžių vilkimo kelio link, siluetas.

Iškėlęs pistoletą Harvatas trissyk iššovė.

„Kiškis“ parkrito.

Kelias sekundes Skotas stebėjo, ar vyras nesujudės. Šis nė nekrustelėjo, tad Harvatas ėmė atsargiai artintis.

Priejęs prie kūno išvydo gausybę kraujo. Viena kulka pataikė vyriui į kaklą.

Nuspyręs šautuvą į šalį Skotas patikrino vyro pulsą. Nieko. Jis paėmė vyro kuprinę ir atidaręs pažvelgė į vidų.

Ten buvo vokai su pinigais, vairuotojų pažymėjimai ir keli mobilieji telefonai. Matyt, vyras mėgino ištuštinti namelį. Palikęs pinigus Harvatas mobiliuosius telefonus susidėjo į kišenes. Skubiai nufotografavęs asmens tapatybės dokumentus juos taip pat įsidėjo į kišenę.

Apčiupinėjęs „kiškį“ Skotas rado vyro mobilųjį telefoną, nufotografavo jos asmens dokumentą ir patikrino kišenes. Viską nufotografavo.

Norėdamas kuo greičiau viską perduoti į JAV Harvatas patraukė miško ruošos kelio link. Ten ras medžių proskyną, kurioje signalas bus pakankamai stiprus.

Atėjęs prie kelio išsitraukė savo palydovinį telefoną, įjungė ir prijungė prie mobiliojo telefono. Naudodamas koduotą taikomąją programėlę „XGate BLACK“, sukurtą kariuomenei, jis suarchyvavo ir performatavo nuotraukas, kad būtų galima greičiau įkrauti. Juo greičiau Amerikoje galės pasidomėti žmonėmis, kurie buvo namelyje, tuo geriau.

Kai nuotraukos buvo parengtos siųsti, Skotas parašė skubų pranešimą apie padėtį, kurį norėjo perduoti šiuo elektroniniu laišku:

Norvegias +1, Ereliai Oskaras.

„Norvegias“ buvo Harvato šaukinys, Jasinska buvo jo „plius vienas“, o „Ereliai Oskaras“ reiškė, kad jie abu nėra sužeisti.

Kadangi negalėjo gauti atsargų, Skotas nieko neužsiminė nei apie turimą amunicijos kiekį, nei apie ginklo būklę. Jis perėjo tiesiai prie reikalo:

Pasala. Žmonėms naikinti skirti sprogmenys sprogo per 100 metrų iki objekto. Ne mažiau kaip 4 norvegai nukauti. Daugybiniai sužalojimai, kai kurie gilūs. Iš objekto šaudė automatiniais ginklais – ne mažiau kaip 3 šauliai. Norvegai atsakė 40 mm granatomis. Visi Tango nukauti. Objektas sunaikintas. Vienas Tango mėgino pabėgti. Jis nukautas. Siunčiu perimtos medžiagos nuotraukas.

Nors JAV kariuomenėje buvo pradėta vartoti santrumpa ŠAV – šaukiamąjo amžiaus vyras, Harvato organizacija vis dar vartojo kodinį pavadinimą Tango, nes galvojo ne tik apie save, o slaptazodis Tango buvo plačiau vartojamas.

Signalas buvo pakankamai stiprus, tad Skotas peržiūrėjo pranešimą ir paspaudė mygtuką „Siųsti“.

Netrukus telefonas suvibravo ir atėjo atsakymas:

Pranešimas gautas. NAUJIENA: O.M. būklė blogėja.

O.M. buvo Harvato viršininko ir mentoriaus Rido Karltono slapyvardis. Skotui jis buvo labai artimas, ir globėjo būklė blogėjo. Bloga žinia. Harvatas atsakė labai trumpai:

Supratau. Netrukus susisieksiu.

Išsiuntęs pranešimą jis išjungė palydovinį bei mobilųjį telefonus ir patraukė atgal namelio link.

Pusiaukelėje jis sutiko Jasinską. Harvatas nusiėmė šalną, dengusį trumpus smėlio spalvos plaukus.

– Kas nutiko? – paklausė ji. – Girdėjau šūvius.

Skotas atsakė ne išsyk. Jis vis dar galvojo apie Karltoną ir mėgino sudėlioti būsimus veiksmus.

– Vienas jų mėgino pabėgti, – galiausiai paaiškino.

– Ar jis gyvas?

Harvatas papurtė galvą.

– Velnias. Mėginau su jumis susisiekti per radijo ryšį. Kodėl neatsiliepėte?

Skotas parodė į ant peties karančią ausinę.

– Galėjote palaukti, – pareiškė Jasinska. – Beje, kas jums suteikė teisę turėti ginklą?

Harvatas nebuvo nusiteikęs klausytis tardymo.

– Ne dabar, – atsakė.

Šis atsakymas dar labiau supykė Jasinską. Tai ne jo, o jos tyrimas, bet dėl kažkokių nežinomų priežasčių Jasinska buvo priversta priimti Harvatą kaip „konsultantą“. Vyksta kažkas labai keista, ir Jasinska ketino viską išsiaiškinti. *Kad ir kas būtų.*